

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Gedenkt des woords, dat Ik u gezegd heb: Een dienstknecht is niet meerder dan zijn heer. Indien zij Mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen; indien zij Mijn woord bewaard hebben, zij zullen ook het uwe bewaren.

JOHANNES 15 : 20.

No. 1.	1 Januari 1910.	15de Jaargang.
--------	-----------------	----------------

HET ONTSTAAN DER KERK.

Daarom Ik, de Heere, wetende het onheil dat op de inwoners der aarde zou komen, riep Mijnen dienstknecht Joseph Smith Jr., en sprak tot hem van den hemel, en gaf hem geboden.

LEER EN VERB. 1 : 17.

Joseph Smith, de grondlegger van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, werd geboren in Sharon, Windsor Graafschap, Vermont, op 23 December 1805. Toen hij tien jaren oud was verhuisden zijne ouders naar Palmyra, Ontario, thans Wayne-Graafschap, New-York. Vier jaren later vertrok het gezin naar Manchester in hetzelfde graafschap. De oude Smith was een eerlijk landbouwer, in beperkte financiële omstandigheden, veel van zijn eigendommen verloren hebbende door de valsheid van een ontrouwen vriend. Hij had zeven zonen en drie dochters, van wie Joseph, de profeet, het vierde kind was. De moeder van Joseph, Lucy Mack-Smith, was eene goede, godsdienstige vrouw en het was haar streven en ook van haren man, de kinderen in nederigheid en deugd op te voeden.

In het begin der negentiende eeuw was er zeer veel beweging op godsdienstig gebied. Opwekkings-vergaderingen werden gehouden en vele menschen tot het besef van hunnen zondigen toestand gebracht, maar tevens was er ook veel verdeeldheid, en bestreden de verschillende secten elkaar, waardoor bittere gevoelens in de harten van velen ontstonden. Ook in de omgeving van Joseph Smith werden opwekkings-vergaderingen gehouden en later trachten verschillende leeraars het volk te beïnvloeden

om tot hunne onderscheidene genootschappen toe te treden.

Joseph die zeer ernstig voor zijn leeftijd was, werd niet beïnvloed door de bedreigingen van sommige voorstanders van die verschillende sekten, om zich bij hen aan te sluiten, noch werd hij door al die verdeeldheid tot ongeloof gebracht. De vraag welke hem geheel vervulde was: Welke van deze kerken is de kerk van Christus. Hij onderzocht de verschillende godsdienstige richtingen, omdat hij het ware pad der zaligheid wenschte te weten. Als hij zich soms geneigd gevoelde om zich bij een kerk aan te sluiten, dan openbaarde een verder onderzoek steeds valsche begrippen. Ontevreden met hunne aanspraken en gevoelende dat hij kennis noodig had, en ziende hoe gemakkelijk het was om te dwalen in zulk een ernstige zaak van eeuwig belang, werd hij er toe gebracht om naar leiding te zoeken van een rechtvaardigen oorsprong. Hij begon het woord van God te bestudeeren.

Op zekeren dag toen hij de schriften las, om troost en licht te vinden, las hij deze heilige woorden: „Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.” Jak. 1 : 5.

Als een zonnestraal verlichtte deze groote waarheid den geest van Joseph. Vruchteloos had hij hulp van menschen gevraagd, die hem antwoord gaven uit hunne eigene donkerheid. Hij besloot nu hulp bij God te zoeken. Misschien zal men vragen: Wie was hij, die het wagen durfde den troon van den grooten Schepper te naderen? Maar daar was de duidelijke belofte. Hij kon daaraan niet twifelen zonder aan zijn Schepper te twifelen. Hij gevoelde, dat het hem aan wijsheid ontbrak en aan zoodanigen werd de belofte gegeven, dat zij zouden ontvangen, indien zij van God zouden vragen.

Op een morgen van het voorjaar van 1820 gevoelde Joseph een ernstigen drang en nam het heilige besluit. Hij begaf zich naar een bosch, dat zich nabij zijn woonplaats bevond, en zocht een geschikte plaats. Daar, in bevend ontzag, maar met een geloof dat zijn ziel deed trillen, geheel alleen, niet gezien door den mensch, viel hij op zijne knieën en verhief zijn stem in gebed tot God. Terwijl hij den Almachtige aanriep, werd hij door een booze, geheimzinnige macht aangegrepen, zoodat hij niet meer spreken kon. Duisternis omringde hem; hij gevoelde dat hij in de macht van Satan was, en dat de booze al zijn macht gebruikte om hem te vernietigen. Hij riep toen den Heere aan om bevrijding; en op het oogenblik dat hij scheen te bezwijken voor de macht van Satan, verdween de duisternis en verscheen er een

lichtpilaar. Een pilaar van hemelsch licht, helderder dan het licht der middagzon, verscheen in de lucht, onmiddellijk boven de plaats waar hij was. De macht der duisternis vlood heen; en de geest van Joseph was vrij om God aan te roepen en zich te verheugen over zijne bevrijding. Het licht daalde neder en bereikte hem, en hij zag twee personen, omgeven door den glans van den lichtpilaar, boven hem in de lucht staande. Deze twee personen waren van ongeëvenaarde schoonheid, gelijk van vorm en gelaatstrekken, en gekleed in witte kleederen. Dit schouwspel was verheven en vervulde zijn ziel met bewondering. Tenslotte zeide een hunner, Joseph bij zijn naam noemende, en Zijn blinkenden arm naar den Ander uitgestrekt houdende:

„DEZE IS MIJN GELIEFDE ZOON: HOOR' HEM.”

Zoodra Joseph meester van zichzelf was geworden en aangemoedigd door de troostende blikken van den Zoon, en door de hemelsche vreugde die zijn ziel vervulde, vindt hij woorden om te vragen, welke van de vele kerken op de aarde het Evangelie van Christus had; want tot op die oogenblikken had hij nog nooit in zijn hart getwijfeld, dat de ware Kerk van Christus, rein en onbevlekt, ergens onder de menschen aanwezig was. Maar het antwoord kwam, dat niet één van de godsdiensten der aarde rein was, en dat Joseph zich bij niet één moest aansluiten. Het heerlijke Wezen zeide:

„Zij genaken Mij met hunne lippen, maar hunne harten zijn verre van Mij; als leeringen leeren zij menschen geboden, hebbende eene gedaante van godzaligheid, maar zij verloochenen de kracht derzelve.”

Joseph was verbaasd over deze onderrichting. Maar de Hemelsche Personen bleven tot hem spreken en herhaalde Hun gebod, dat hij zich niet zoude vereenigen met één van die sekten, die door menschen gemaakt waren. Zij en de lichtpilaar die Hen omringde verdwenen en hij was alleen gelaten, naar den hemel starende.

Het geloof van den knaap in de beloften van God was nu tot een wetenschap geworden. Hij was aangevallen geworden door den booze, totdat het scheen alsof hij het onderspit zou delven. En in dat oogenblik van de grootste wanhoop, werd hij plotseling overgeplaatst in den glans van een hemelsch licht. Hij had met eigen oogen den Vader en den Zoon gezien, en met zijn eigen ooren Hunne stemmen gehoord. Voor dezen ongeleerden jongeling ten minste was de hemel niet langer van koper. Twijfel had hem verlaten, zekerheid was er nu in zijn hart en hij had een verzekering ontvangen met betrekking tot een zaak

die hem zeer ter harte ging, en wel van Hem van Wien gezegd is geworden, dat Hem te kennen het eeuwige leven is.

De eerste gedachte van Joseph Smith was voor zijne geliefden, hij moest hun de waarheid bekend maken. Zijne ouders en broeders luisterden met heiligen ernst naar zijn eenvoudig verhaal. Daarna ging hij naar zijn oude vrienden de predikanten, die steeds zulk een groot belang in hem gesteld hadden en zoo gaarne zijne gidsen wilden zijn naar de eeuwigheid.

Een Methodisten-predikant, die voorheen zeer veel vriendschap tegenover Joseph betoond had en die veel invloed op hem had verkregen, werd spoedig door Joseph met zijn visioen in kennis gesteld. De vrome man behandelde het voorval met minachting en zeide kortweg, dat zulke dingen als visioenen of openbaringen in deze dagen niet meer plaats hadden, daar die met de apostelen hadden opgehouden, en dat alles van den Duivel was. Andere predikanten en in waarheid het godsdienstige gedeelte van die geheele landstreek — daar het voorval overal bekend werd — vereenigden zich om door bespotting en tegenspraak te overheerschen, wat zij niet door argumenten konden weerspreken.

Joseph die eerst zeer gezien was onder de burens en vooral door geestelijke personen geacht was, wegens zijn oprechtheid, ernst en eenvoud in zijn streven om God te dienen, werd nu een droomer, een waardelooze bedrieger en huichelaar genoemd. Een knaap van veertien jaren is gewoonlijk niet het onderwerp van het algemeen gesprek, maar de vijanden van dezen knaap hebben hem hoog verheven, opdat hij des te beter door alle menschen gezien en bespot kon worden.

Vervolging werd zijn deel en zelfs werd een poging gedaan om hem te vermoorden. Maar vervolging en laster konden het hechte getuigenis van Joseph niet veranderen. Drie jaren vloten heen en hij was gedurende dien tijd getrouw aan hetgeen hem was toevertrouwd, alhoewel armoede, zware arbeid, hoon en vervolging zijn deel waren.

Maar Joseph was een mensch, met menschelijke liefde en gevoelens en het bedroefde hem, dat hij en zijn familie door hunne vroegere vrienden verworpen werden en soms was hij daardoor in gezelschap gebracht van personen die onverschillig waren met betrekking tot godsdienst.

Ongetwijfeld waren deze ongeloovigen, met wie hij omgang had, juist zoo goed als de personen die zijn omgang vermeden, uitgenomen als zij iets konden doen om hem te vervolgen en te pijnigen. Maar hij had nog niet geleerd de deugden en fouten van anderen rechtvaardig te wegen; en vaak beschuldigde hij

zich van zonde, vanwege den gedwongen omgang met deze personen. Zijn nauwgezet geweten was geneigd iedere jeugdige dwaling te vergrooten, en hij beschouwde vele zijner gedachtelooze daden als misdaden waarover de hemelen vertoord moesten zijn.

Ten slotte gevoelde hij de groote noodzakelijkheid van licht en hulp van de groote bron waaruit alle waarheid vloeit. Hij erkende dat hij in dwalingen en zwakheden der jeugd was vervallen en hij bad zonder ophouden om vergiffenis voor iedere verkeerde daad door hem gedaan. Hij bad ernstig om meer kennis tot zijne leiding en vroeg om een manifestatie waardoor hij met zekerheid kon weten hoe hij met betrekking tot den Heere stond. Niettegenstaande hij zichzelf had beschuldigd, zoo bewijst het antwoord op zijn gebed, dat zijn proeftijd tot tevredenheid des hemels was doorgebracht en dat hij niet door eenige groote zonde bezoedeld was.

Het was in den nacht van 21 September van het jaar 1823 dat Joseph, zich in zijn nederige kamer bevindende, den Heere om een antwoord op zijn gebed vroeg. Een hemelsche boodschapper verscheen. Het was de engel Moroni. Deze sprak tot hem van een verslag dat in een heuvel verborgen was, dat de Heere een werk voor Joseph te doen had en gaf hem nog vele inlichtingen en waarschuwingen. Tot driemaal verscheen deze hemelsche boodschapper in denzelfden nacht aan Joseph Smith en herhaalde dezelfde woorden.

Den volgenden dag verscheen de engel hem wederom en herhaalde zijn boodschap, Joseph tevens zeggende, het gebeurde zijnen vader mede te deelen. Hij gehoorzaamde en daar in het veld staande verhaalde hij zijnen vader wat er voorgevallen was. „Mijn zoon, deze dingen zijn van God; neem u in acht dat gij voortgaat in alle heiligheid. Zijnen wil te doen,” zeide de oude Joseph toen zijn zoon diens verhaal geëindigd had.

Den 22 September bezocht Joseph de plaats waar de verslagen verborgen waren, maar werd door den engel verboden die mede te nemen. Ieder jaar begaf hij zich daarheen en op 22 Sept. 1827 verkreeg hij de verslagen in zijn bezit.

Nauwelijks was het bekend geworden dat Joseph in het bezit dezer platen was, of hij werd meer dan ooit te voren vervolgd en alle listen werden bedacht, om hem de platen athandig te maken. Allerlei leugens werden met sluwheid aangaande hem rondgestrooid, vooroordeel ommuurde hem, moordenaars loerden langs zijnen weg, zijn leven zoekende, het gepeupel omringde zijn huis, alle middelen werden aangewend door zijne vijanden ter zijner verwoesting en om de platen in bezit te krijgen. Maar terwijl hunne pogingen hierin mislukten, slaagden zijne vijanden

door deze middelen er in Joseph te beletten met zijn vertaalwerk voort te gaan, en de vervolging werd ten laatste zoo ondragelijk, dat hij genoodzaakt was uit Manchester te vliesen. Hij besloot toen naar de woning van zijn vrouws vader te gaan.

In December 1827 bereikte hij de woning van zijn schoonvader Isaïc Hale. Onvermoeid ging hij met het werk der vertaling voort, de Heere schonk hem die hulp en bijstand die hij behoefde, zoodat hij instaat was zijn werk te verrichten. Op 11 Juni 1829 werd het copierecht van het Boek van Mormon verkregen en in de lente van 1830 verscheen de eerste uitgave.

De Heere gaf aan den profet Joseph verstand en licht als er behoefte aan was aangaande de nieuwe Kerk, welke God op het punt was op te richten, terwijl het werk voortging. Hij ontving vele openbaringen van den Heere met betrekking tot het groote werk der laatste dagen. Deze openbaringen, raadgevingen en leeringen worden gevonden in het boek „Leer en Verbonden”.

Het is te begrijpen dat hij bij het vertalen van het Boek van Mormon, vele dingen las die vreemd voor hem waren. Zoo las hij bijvoorbeeld van den doop tot vergeving der zonden. Joseph Smith en Oliver Cowdery spraken te zamen daarover en gingen toen naar het bosch en vereenigden zich aldaar in een gebed, om licht over het onderwerp. Terwijl zij elders biddende waren, daalde een hemelsche boodschapper voor hen neder. Hij vertelde hun dat hij Johannes de Dooper was en dat hij was gekomen om hen te bedienen onder de leiding van de apostelen Petrus, Jakobus en Johannes. Zijne handen op hunne hoofden leggende, begiftigde hij hen met het Aäronische Priesterschap. Hij gaf hun ook verdere inlichtingen met betrekking tot het werk des Heeren, en hij gebood hun toen heen te gaan en elkander te doopen uit kracht van het aan hen geschonken gezag. Op 15 Mei 1829 doopte Joseph Oliver Cowdery en daarna doopte Oliver Joseph Smith. Deze doop geschiedde door onderdompeling en was tot vergeving van zonden.

Joseph ging steeds voort te getuigen van hetgeen de Heere hem geopenbaard had en er waren enkelen die zijn getuigenis aannamen en gedoopt werden.

De Heere veroorloofde aan drie personen om bizondere getuigen te zijn van het Boek van Mormon en hun werden door een engel de platen getoond. Aan acht andere getuigen werd vergund de platen te zien en te betasten. De getuigenissen dezer personen bevinden zich in iedere uitgave van het Boek van Mormon.

Tusschen 15 Mei en het einde van Juni 1829, verschenen Petrus, Jakobus en Johannes aan Joseph Smith, hem en Oliver Cowdery

begiftigende met het Apostelschap en Melchizedeksche Priesterschap. De gave des Heiligen Geestes werd nu op hunne hoofden verzegeld en zij verheugden zich uitermate, nu instaat zijnde deze gave aan anderen te verleenen.

In 1829 werden er door den Heere gewichtige openbaringen gegeven en ook werd hun bekend gemaakt de roeping van twaalf apostelen in de laatste dagen, en met betrekking tot het oprichten van de Kerk des Heeren.

Door den wil en geboden van God was de 6de April 1830 de vastgestelde datum voor de organisatie van de Kerk, waarvoor alles nu in gereedheid was. Op dien dag werd er eene vergadering van gedoopte leden, ongeveer veertig in getal, bijeengeroepen, en gehouden ten huize van Peter Whitmer Sen., in Fayette, Seneca-Graafschap, New-York. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen werd georganiseerd op genoemden datum, met zes leden, welk aantal door de wet vereischt werd. De oorspronkelijke leden waren: Joseph Smith Jr., Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Peter Whitmer Jr., Samuel H. Smith en David Whitmer.

Klein en gering was het werk des Heeren in zijn aanvang, maar het nam al zeer spoedig in aanvang toe. En alhoewel er geen einde kwam aan vervolging en tegenwerking, zoo wordt nu in vele landen der aarde het herstelde Evangelie gepredikt en is de Kerk tot een machtige organisatie opgegroeid, de bemachtigde dienstknechten uitzendende, om de menschen tot bekeering te roepen en te getuigen, dat God van den hemel gesproken heeft en Zijne Kerk is hersteld op aarde.

„Het leven van Joseph Smith”, door Geo. Q. Cannon
en „Een korte Geschiedenis”, door E. H. Anderson
nagevolgd.

HET WERK DES HEEREN BESTREDEN.

„Vervolgd, doch niet daarin verlaten; nedergeworpen, doch niet verworpen.”
II COR. 4 : 9.

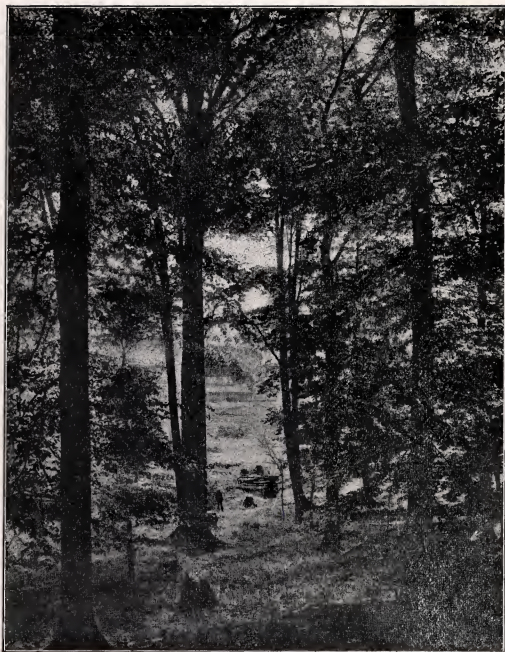
Het rijk der duisternis is steeds bezig geweest om het werk des Heeren te bestrijden. In vroeger dagen is dit zoo het geval geweest en ook in deze laatste dagen wordt hetzelfde ondervonden. Toen de engel Moroni met Joseph Smith sprak, zeide hij tot hem: „Wanneer deze dingen bekend beginnen te worden, dat wil zeggen, wanneer het bekend is, dat de Heere u deze dingen getoond heeft, zullen de bewerkers der ongerechtigheid uwen ondergang zoeken; zij zullen laster uitstrooien om uwen goeden naam te besmetten; en zij zullen uw leven zoeken.”

Deze voorspelling is vervuld geworden, want nauwelijks had Joseph Smith bekend gemaakt, dat de Heere Zich had geopenbaard, of hij werd bitter bestreden. Het was niet Joseph Smith persoonlijk, die bestreden en vervolgd werd, maar het werk dat door hem tot stand was gebracht, want zelfs na zijn dood is de vervolging steeds doorgegaan en is op heden nog het lot der Heiligen.

Nauwelijks had Joseph Smith gezegd dat hij een visioen had gezien, of bespottling was zijn deel, hij werd als krankzinnig beschouwd, vroegere vrienden, zelfs godsdienstige personen, werden zijne bittere vijanden. Lasterlijke geruchten werden overal verspreid, volsoploopen hadden plaats, bedreigingen werden geuit en Joseph Smith werd soms overvallen, om hem de platen met graveeringen af te nemen. Het ging zelfs zoo ver dat hij herhaalde malen gevangen genomen werd als aan verschillende misdaden schuldig zijnde, doch steeds werd zijne onschuld bewezen.

Ten slotte was het niet Joseph Smith alleen die vervolging en bestrijding moest verduren, maar alle personen, die zich bij de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen aansloten, ondergingen hetzelfde lot. Laster was steeds het wapen dat gebruikt werd, om het volk tegen de Heiligen op te hitsen en zoo het werk des Heeren te bestrijden. De profeet werd gedood, de Heiligen moesten naar het verre Westen trekken, maar ook daar zijn zij fel bestreden geworden. De macht der duisternis is nog steeds bezig leugen en laster te verspreiden opdat de oogen van de kinderen der menschen verblind zouden worden en de waarheden van het herstelde Evangelie niet zouden zien. Verschillende valsche beschuldigingen werden steeds aangevoerd om ook in Utah het werk te bestrijden en zwaar is ook daar het lijden der Heiligen geweest, maar het werk is steeds toegenomen. En alhoewel veel vooroordeel begint te wijken en vele personen de waarheden van het Evangelie erkennen en de deugden van het volk van God verkondigen, zoo wordt ook nu nog steeds van leugen en laster door de macht der duisternis gebruik gemaakt, om het werk des Heeren te bestrijden. En wij vermoeden dat nog zeer lang bestrijding het deel van het werk des Heeren zijn zal, maar tevens is het een troost te weten, dat het werk steeds voortgaat, en het kleine mosterzaadje tot een machtigen boom zal opgroeien en de stormen der hel niet krachtig genoeg zullen zijn hem neder te werpen.

Rijk te zijn is gevaarlijk, nog gevaarlijker is rijk te worden, maar het gevaarlijkste is rijk te willen worden. STEIGER.

Het gewijde bosch waar JOSEPH SMITH zijn eerste visioen had.

SUSQUEHANNA RIVIER.

Het was in de nabijheid dezer rivier dat JOSEPH SMITH en OLIVER COWDERY
het Aäronische Priesterschap ontvingen.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie:
B. G. THATCHER.

Assistent:
WM. J. DE BRIJ.

HET WERK DES HEEREN IN NEDERLAND.

Het werk des Heeren heeft in Nederland hetzelfde lot ondergaan als in Amerika en in andere deelen der aarde. Vanaf den aanvang van het zendingswerk in Nederland is het bestreden geworden. Ook hier in Nederland is van hetzelfde wapen gebruik gemaakt als in Amerika, namelijk laster. Zoodra het werk eenigszins bekendheid verkreeg, verschenen er artikelen in de couranten en soms werden er lezingen gehouden. Joseph Smith en zijne ouders werden als slechte menschen beschreven, het Boek van Mormon werd een omwerking van de Spaulding-geschiedenis genoemd, van de leer werd gezegd, dat zij onchristelijk was en het leven van de Heiligen der laatste Dagen werd onzedelijk genoemd. Vele van die artikelen waren vertalingen van artikelen die in Engelsche bladen of geschriften waren verschenen, en het was steeds een veroordeelen van de leer en het leven van de Heiligen der laatste Dagen op gezag van anderen.

Hoe meer het werk des Heeren vooruitging des te meer werd het bestreden en op dezelfde manier. Het waren gewoonlijk de godsdienstige bladen en geestelijke personen die het Evangelie bestreden en op heden is dit ook nog het geval. Als regel waren die bladen ongewillig artikelen door ons geschreven op te nemen, zoodat de strijd zeer eenzijdig was.

Het is een wonderlijk iets, maar het is duidelijk geworden, dat ook in Nederland de bestrijding het hevigste was, wanneer er groote vorderingen gemaakt werden of iets bijzonders werd verricht. Zoo is bijvoorbeeld gedurende de laatste twee jaren het werk fel bestreden geworden, Nederland is als overstromd geworden met artikelen en geschriften over de Heiligen der laatste Dagen, en er is zelfs een onderzoek van regeeringswege ingesteld geworden. Welnu, in die twee jaren is het boek „Leer en Verbonden” in de Nederlandsche taal gedrukt geworden en ook is een tweede uitgave van het „Boek van Mormon” verschenen, en sommige voorname couranten en tijdschriften hebben uitvoerige artikelen ter verdediging der waarheid opgenomen. Met recht kan dan ook gezegd worden, dat het werk des Heeren met rassche schreden vooruitgaat en zeer velen een onderzoek instellen.

Sommige onzer leden zijn min of meer bemoeilijkt geworden of tegengewerkt, omdat zij tot die sekte behoorden „die overal — dus ook in Nederland — tegengesproken wordt”. Bespotting is steeds het deel der Heiligen geweest en de zendelingen zijn veelal met minachting behandeld geworden. Zeer vele groote beleedigingen hebben zij moeten aanhooren en steeds moesten zij veel vooroordeel bestrijden. Vaak heeft men veel last gehad wanneer er in sommige plaatsen voor het eerst vergaderingen werden gehouden en moest soms de bescherming der politie worden ingeroepen. Ook is dit soms bij andere gelegenheden het geval geweest. Als voorbeeld deelen wij een paar voorvallen mede uit de geschiedenis dezer Zending:

In November van 1896 had ouderling J. B. Ripplinger te Luik eene buitengewone ondervinding. Toen hij op zekeren avond ten huize van broeder en zuster R. Kreuwels eene vergadering hield, die door vele vreemdelingen werd bijgewoond, had er voor het huis een oploop van 400 à 500 menschen plaats, waarvan sommigen woeste bedreigingen tegen den zending uitten, en hem opeischten om hem te mishandelen, roepende dat zij hem zouden dooden. Het volk werd door een politiemacht uiteengejaagd.

Op 26 April 1898, des avonds ten 10 uur, bevonden ouderlingen Hyrum Hand en Klaas Jongsma zich op den terugweg van het dorpje Hoogkerk naar de stad Groningen, en werden in de nabijheid van genoemd dorp aangerand door een bende van ongeveer 25 mannen, die zich verscholen gehouden en hunne komst afgewacht hadden. De twee zendelingen werden gruwelijk mishandeld en toegetakeld. Ouderling Hand had het meest te verduren, zijn hoofd werd met klompen gebeukt en eindelijk werd hij in een sloot geworpen. Hij ontkwam nu aan de bende door een aantal slooten te doorwaden, waar het gepeupel hem niet volgde. Ook ouderling Jongsma ontkwam. Zij werden beide in het huis van een vriend, die niet ver van deze plaats woonde, opgenomen en van andere kleederen voorzien.

Op 10 Februari 1899 woonden ouderlingen W. W. Francis en K. Alkema een begrafenis bij van een lid der Kerk te Apeldoorn. Een hoop volk volgde den lijkstoet, waarin zich de twee zendelingen bevonden, door twee politieagenten beschermd. Op het kerkhof was een duizendtal menschen vergaderd, en op den terugweg werden de zendelingen gevolgd door het volk, dat hen schold en bedreigde. Dank zij het krachtige optreden der politie, bleven zij van lichamelijke mishandeling verschoond. Ook den daarop volgenden Zondag vermeden de broederen het gevaar, door hunne vergadering niet in het gewone lokaal te houden, waarheen het volk optrok met alles behalve vredelievende bedoelingen tegenover de zendelingen.

Ondervindingen van dergelijken aard, soms minder ernstig, zijn het deel geweest van de dienstknechten des Heeren die in de Nederlandsch-Belgische Zending hebben gearbeid. De oorzaak was veelal vooroordeel en dit is veroorzaakt door de leugenachtige verhalen, welke door de bestrijders van het werk des Heeren verspreid zijn.

Maar tevens gevoelen wij ons ook dankbaar voor het voorrecht, dat hier in Nederland vrijheid genoten wordt, om de herstelling van het „eeuwig Evangelie” te verkondigen.

DE PLAATS VAN HET EERSTE VISIOEN.

De eerste plaat stelt ons het bosch voor waar Joseph Smith zijn eerste visioen had. Joseph was toen in zijn vijftiende jaar. Het is zeer eigenaardig, maar het bosch is sedert het jaar 1820 in den zelfden toestand gebleven als waarin het toen was, toen Joseph daarin zijn visioen had. Alleen zijn doode boomen omgehakt en gevallen takken of boomen opgeruimd. De plaats is voor de Heiligen der laatste Dagen als heilige of gewijde grond vanwege deze gewichtige gebeurtenis in deze laatste dagen.

AAN DE SUSQUEHANNA RIVIER.

De tweede plaat stelt ons een gedeelte voor van de schoone Susquehanna rivier. Het was in de nabijheid dezer rivier, dat Johannes de Dooper zich aan Joseph Smith en Oliver Cowdery vertoonde, en zijne handen op hunne hoofden leggende zeide hij: „Aan u mijne mededienstknechten, in den naam van den Messias, draag ik het Priesterschap van Aäron op, dat de sleutelen houdt van de bediening van engelen, en van het evangelie van bekeering, en van den doop door onderdompeling voor de vergiffenis van zonden; en dit zal nimmer wederom van de aarde weggenomen worden, totdat de zonen van Levi wederom een offerande aan den Heere in gerechtigheid offeren.”

Het was ook vermoedelijk hier in deze rivier dat Joseph en Oliver elkander doopten, op bevel van den hemelschen boodschapper.

De zaak der menschelijke vrijheid is de zaak van God.

De doop is een verbond met God dat wij Zijn wil willen doen.

JOSEPH SMITH.

VERVOLGING DER HEILIGEN.

De geschiedenis van de volgelingen des Heeren in vroeger dagen spreekt van hevige vervolging. Velen moesten hun leven geven voor de waarheid en hun getuigenis met hun bloed verzegelen. Ook in deze laatste dagen, in een eeuw van verlichting en beschaving, is hetzelfde het geval geweest. Zwaar en bitter is het lijden van de volgelingen des Heeren geweest door de gruwelijke vervolging die zij hadden te lijden. Ook hebben velen hunne standvastigheid met den dood moeten boeten. Uitvoerig kunnen deze dingen hier niet beschreven worden en daarom zullen wij er slechts in korte trekken melding van maken. In November 1833 stonden hunne vijanden in Jackson Graafschap, Missouri, tegen hen op. Eenige der Heiligen werden doodgeschoten, anderen gebonden en toen geslagen totdat hunne ingewanden het lichaam uithingen, velen kwamen om door honger en koude, verdreven zijnde van hunne haardsteden en van alles wat zij met hard werken verkregen hadden. Meer dan drie honderd huizen werden verbrand, hunne landerijen en hun oogst verwoest, hun vee geroofd, hun huisraad, bedden en andere goederen, verstrooid of gestolen, en zij werden over de Missouri Rivier verdreven. Buiten op de open, kille prairiën, langs de oevers van den Missouri, verkleumd door Novemberwinden en doorweekt door stortregens, hongerig en onbeschat, weenende en verdrietig, doolden de bannelingen verder. Huisgezinnen waren verstrooid en verdeeld, echtgenooten naar hunne vrouwen zoekende, vrouwen naar hare echtgenooten, ouders naar hunne kinderen onderzoek doende, niet wetende of zij nog in leven waren.

Nadat de Heiligen weder goede huizen hadden verkregen in Clay Graafschap, werden zij wederom aangevallen door bloed-dorstige benden, zoodat zij gedwongen werden deze plek weder te verlaten, en toen een andere nederzetting vormden in een nieuw gedeelte van den staat, alwaar zij bleven tot in 1838. Toen begon wederom een bittere vervolging en de volgende regelen komen voor in een „Smeekschrift der Amerikaansche Bannelingen aan het Congres,” en geven ons een klein begrip van het bitter lijden, dat zij hadden te verduren :

„Mannen, vrouwen en kinderen werden verdreven uit elke plaats door hunne onbarmhartige vervolgers. Zij werden beroofd van al hunne bezittingen, hun provisie, ja van alles, voortgedreven op de koude sneeuwvelden, zonder huisvesting en onbeschermd. Velen zonken terneer en stierven bij den weg onder de overvloedige mishandelingen, terwijl anderen honger en koude leden van het jaargetijde, tot den dood toe, en verdreven werden tot

in Caldwell van alle richtingen, om getuigen te zijn van nog grooter hartverscheurender tooneelen.

* * * De Gouverneur, in plaats van ons hulp te zenden, vaardigde eene Proclamatie uit, ter onzer volkomen uitroeiing en verbanning, gaf order aan de troepen om op-te-komen, plaatste hun onder het commando van Generaal KLERK, welke, om te volbrengen deze orders van uitroeiing, verscheidene duizend man naar onze nederzettingen in de Provincie Caldwell, liet afmarcheeren. Zij waren niet terug te houden noch door vrees, noch door de wet van rechtvaardigheid, maar aangemoedigd door de hoogste Autoriteiten van den Staat, verwoestten zij onze velden met graan en koren, schoten onze koeien en varkens voor plezier dood, verbrandden onze woningen onmenschelijk, slachtten achttien à twintig onzer vreedzame burgers, sleepten kleine kinderen uit hunne verborgen schuilhoeken, plaatsten hunne hoofden voor den mond van hun geweer, en schoten hen dood onder de zwaarste vloeken en verwenschingen. Een oude held, een ware Patriot, die onder Generaal WASHINGTON in de Revolutie gediend had, werd, terwijl hij smeekende was om huisvesting, gruwelijk vermoord en in stukken gehouwen met een koren-korter of mes; en als bijvoeging tot al deze barbaarsche gruweldaden dient nog, dat zij hulpeloze, onschuldige vrouwen uit hunne woningen sleepten en hun op kerkbanken vastbonden, en daarna een onnoemelijk getal op de brutaalste wijze haar eer ontroofden; vijftig à zestig burgers waren in gevangenissen en holen geworpen, gebonden met ketenen, en werden gevoed met menschenvleesch, terwijl hunne familiën en vijftien duizend anderen met de punt van de bajonet weggedreven en verbannen werden uit den Staat. * * *

Onze volgende nederzetting was in het Land van Verbanning de Staat Illinois, in het voorjaar van 1839. Doch ook hier hadden wij geen rust van onzen rusteloozen vervolger, den Staat Missouri. Nog hadden zij geen rust, na het Land gedrenkt te hebben met het bloed der onschuldigen; want na verbanning van hunne grenzen, vervolgden zij ons ongelukkigen tot geheele verbanning grepen en geeselde ons in onze hulpeloze staat, sleepende ons tot over de Mississippi-rivier op de onherbergzame oevers, waar wij gemarteld, geslagen, in hokken gesloten en opgehangen werden, zonder eenigen vorm van proces of de minste wettige oorzaak. Wij hebben de vorige Openbare macht van den Staat, Gouverneur CARLIN, gesmeekt om bescherming tegen deze wetteloze handelingen op onze burgers, doch hij verleende ons noch gehoor, noch bescherming."

Nadat de profeet Joseph Smith en zijn broeder Hyrum gedood

waren, brak er wederom een storm over de Heiligen los. In 1845 begon er weder vervolging, huizen werden verbrand, hunne bezittingen verwoest en zij zelven werden mishandeld. Ten slotte werden zij gedwongen den Staat te verlaten en ergens elders een heenkomen te zoeken. Al hun bezittingen moesten zij tegen zeer geringen prijs verkoopen om zich voor den tocht toe te rusten. Ten laatste aangedreven door hunne vijanden, verjaagd bijna op de punt van het zwaard, vergaderden de Heiligen zich in groote getalen op den oostoever der rivier, en op 4 Februari 1846 begonnen zij het water over te steken op hunnen weg naar het Westen. Na dien datum waren de veerbooten dag en nacht bezig totdat de rivier dichtvroor. Toen werd het oversteken voortgezet over het ijs. Zij leden hevig. De grond was met sneeuw bedekt en het weder bitter koud. Zij sliepen in tenten en wagens, hadden zeer veel te lijden en moesten door de ongebaande wildernis trekken, geteisterd door sneeuw en stormen. De geschiedschrijver H. H. Bancroft zegt hiervan: „Daar is geen vergelijking in de wereldgeschiedenis met deze verhuizing uit Nauvoo.”

Toen zij eindelijk na veel lijden, Utah bereikten, alwaar zij zich toen vestigden, genoten zij daar eenigen tijd rust en vrede. Maar al spoedig ondervonden zij, dat ook daar vervolging hun wachten zou. Ook daar is veel geleden, zijn er in ballingschap gestorven en zijn er voor hunne beginselen in de gevangenis geworpen. Maar steeds is het werk des Heeren toegenomen en met waarheid kan gezegd worden: Het bloed der martelaren is het zaad der Kerk.

ZIJN GETUIGENIS MET ZIJN BLOED VERZEGELD.

Joseph Smith was steeds getrouw geweest in het volbrengen van het aan hem toevertrouwde werk. Wonderbaar was hij soms bewaard geworden door de hand des Heeren, omdat zijn werk nog niet op aarde verricht was. Maar nu was het tijdstip aangebroken, dat hij zijn getuigenis met zijn bloed moest verzegelen. De Kerk was volkomen georganiseerd, de noodige sleutelen waren ontvangen en bevestigd op de apostelen en het werk kon nu verder ontwikkelen. Joseph gevoelde dat zijn einde nabij was, want enkele dagen voor zijnen dood zeide hij deze beteekenisvolle woorden: „Ik ga gelijk een lam naar den slachter, maar ik ben zoo kalm als een zomermorgen. Ik heb een rein geweten tegenover God en alle menschen. Indien zij mijn leven nemen, zal ik als een onschuldig man sterven, en mijn bloed

zal van den grond om wraak roepen, en het zal nog van mij gezegd worden: „Hij werd in koelen bloede vermoord.”

De 27ste Juni van het jaar 1844 was aangebroken. Joseph Smith, zijn broeder Hyrum, John Taylor en Willard Richards, bevonden zich in een bovenkamer in de gevangenis te Carthage. Zij hadden brieven geschreven, met elkaar gesproken, gebeden en gezongen. Tusschen drie en vier uur des namiddags zong apostel Taylor op verzoek van Joseph Smith een indrukwekkend en troostvol lied. Toen hij geëindigd was met zingen verzocht Joseph hem het nogmaals te doen. Hij zeide niet tot zingen gestemd te zijn, maar op verzoek van Hyrum Smith zong hij het lied wederom.

Het was ruim vijf uur en een volkshoop bestormde de gevangenis. Schoten werden gelost door de open ramen der gevangenis, in de kamer waar de gevangenen waren. De vier broederen probeerden de deur gesloten te houden, maar de moordenaars duwden die open en schoten hunne geweren af. Hyrum Smith viel neder door het doodelijk lood in het gelaat getroffen. Terwijl hij viel doorboorde een andere kogel zijn lichaam en later nog twee kogels. Joseph Smith riep diep bedroefd uit, toen hij zijn geliefden broeder zag vallen: „O, mijn geliefde broeder Hyrum.”

Joseph ziende dat hij in de kamer niet langer veilig was, en zijn verblijf daar het leven der twee apostelen in gevaar bracht, daar één hunner, ouderling Taylor, reeds gewond was, liep naar het raam om naar beneden te springen. De aandacht der vervolgers werd daardoor van de twee andere gevangenen afgeleid en hun leven was gespaard door de opoffering van Joseph. Twee kogels doorboorden Joseph en hij viel naar beneden; uitroepende: „Mijn Heer, Mijn God”. Toen het lichaam den grond bereikte, was de geest van Joseph daaruit gevloten, hij had zijn getuigenis met zijn bloed verzegeld. Het lichaam werd toen tegen de wel aangezet en vier personen doorboorden het lichaam andermaal met hunne kogels. Toen de kogels het lichaam ingingen, kromp het eenigszins in een en viel voorover.

Daar lag Joseph Smith, de profeet en ziener der laatste beëindiging, met een kalmen, zoeten glimlach op het gelaat. Hij had den strijd gestreden, het geloof behouden en de kroon van een overwinnaar zou zijn deel zijn. Naast hem lag Hyrum, die zijn broeder teer beminde en hem in alles trouw terzijde had gestaan. In het leven waren zij vereenigd geweest en tezamen droegen zij de martelaarskroon.

VERBETERING.

Tot ons leedwezen is er in het artikel „De oorsprong van den mensch”, een fout ingeslopen. Het laatste woord van regel 4 op blz. 388, Ster van 15 Dec. 1909, is „Eeniggeboorne”, dit moet zijn „Eerstgeboorne”. Daar het nu een verkeerde voorstelling geeft, zoo verzoeken wij een ieder lezer, dit onmiddellijk te veranderen, opdat er geen verkeerd begrip door verkregen wordt. Dit kan gemakkelijk geschieden door met inkt de letters „nig” van „Eeniggeboorne” te veranderen in „rst”, daar dan het woord „Eerstgeboorne” wordt. De zin moet zijn: „de Eerstgeboorne in den geest, en de Eeniggeboorne in het vleesch”.

Door ons was het goed geschreven, maar het was verkeerd gezet geworden en alhoewel de correctie in de proef was aangebracht, zoo is de verbetering echter niet gemaakt.

REDACTIE.

Ik ben een ruwe steen. De klank van hamer en beitel is nimmer aan mij gehoord geworden, totdat de Heere mij in handen nam. Ik verlang de geleerdheid en wijsheid des hemels alleen.

Alle menschen zullen door de macht van God uit het graf opgewekt worden, hebbende geest in hunne lichamen en geen bloed.

OVERLEDEN.

FREUND. — Te Rotterdam is op 18 December overleden zuster Maria H. Freund. Zij werd geboren te Reewijk op 9 Maart 1848, gedoopt door J. H. Peterson op 30 Maart 1902 en bevestigd door A. J. Neuteboom.

INHOUD.

Het ontstaan der Kerk	Blz. 1	Vervolging der Heiligen . . .	Blz. 12
Het werk des Heeren bestreden .	„ 7	Zijn getuigenis met zijn bloed	„ 14
Het werk des Heeren in Nederland	„ 9	verzegeld.	„ 16
De plaats van het eerste Visioen	„ 11	Verbetering	„ 16
Aan de Susquehanna Rivier. . .	„ 11	Overleden	„ 16

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.